

Dosarul nr. 2ra-734/2022
2-19136861-01-2ra-23052022

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (R. Pascari)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (L. Pruteanu, V. Buhnaci, I. Cotruță)

ÎNCHEIERE

07 septembrie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecători

Dumitru Mardari
Galina Stratulat
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursurilor declarate de Procuratura Generală a Republicii Moldova și de Ministerul Justiției al Republicii Moldova,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Nicolai Cojocari împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, intervenient accesoriu Procuratura Generală a Republicii Moldova cu privire la repararea prejudiciului material și moral,

împotriva deciziei din 03 februarie 2022 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 20 august 2019, Nicolai Cojocari a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova cu privire la repararea prejudiciului moral în mărime de 15 000 euro, a prejudiciului material în mărime de 20 000 de lei, cât și cheltuielile pentru asistență juridică în mărime de 35 000 de lei.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că la 29 martie 2012 a fost reținut pentru o perioadă de 72 de ore de reprezentanții Direcției Nord a CCCEC în legătură cu bănuiala comiterii infracțiunii prevăzute de art. 324 din Codul penal.

A comunicat că prin sentința Judecătoriei Șoldănești din 25 septembrie 2013 a fost achitat de sub învinuirea înaintată în baza art. 324 alin. (2) lit. c) din Codul penal, pe motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

A invocat că sentința Judecătoriei Șoldănești din 25 septembrie 2013 a fost contestată cu apel de către procuror, iar prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 27 februarie 2015 a fost admis apelul declarat de procuror, cu casarea sentinței Judecătoriei Șoldănești din 25 septembrie 2013, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care reclamantul a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (2) lit. c) din Codul penal cu aplicarea pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani, cu amendă în mărime de 1 000 unități convenționale, ce constituie 20 000 de lei, cu privarea de a ocupa funcții publice, pe un termen de 2 ani.

În baza art. 90 din Codul penal, instanța de apel a suspendat executarea pedepsei de închisoare aplicate pe un termen de probă de 2 ani.

Prin decizia din 21 iulie 2015 a Curții Supreme de Justiție a fost admis recursul, casată total decizia din 27 februarie 2015 a Colegiului penal al Curții de Apel Bălți și dispusă rejudecarea cauzei în ordine de apel în aceeași instanță, în alt complet de judecată.

Prin decizia din 13 aprilie 2016 a Curții de Apel Bălți a fost casată total sentința Judecătorei Șoldănești din 25 septembrie 2013, rejudecată cauză, cu pronunțarea unei hotărâri noi potrivit modului stabilit pentru prima instanță, după cum urmează: a fost încetat procesul penal în privința lui Nicolai Cojocari, învinuit în baza art. 324 alin. (2) lit. c) din Codul penal pentru pretinderea și primirea prin estorcare a sumei de 2 000 de lei, în temeiul art. 332 alin. (2) din Codul de procedură penală, pe motiv că fapta acestuia constituie o contravenție, a fost recunoscut Nicolai Cojocari vinovat în comiterea contravenției prevăzute de art. 315 din Codul contravențional; a fost încetat procesul contravențional în privința lui Nicolai Cojocari pe art. 315 din Codul contravențional în temeiul art. 30 alin. (1) și (2), 441 alin. (1) lit. b) și alin.(2) și 461 din Codul contravențional, din motivul intervenirii termenului general de prescripție a răspunderii contravenționale.

A subliniat că prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 25 octombrie 2017 a fost admis apelul declarat de procuror, casată parțial sentința instanței de fond, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre în această parte, prin care Nicolai Cojocari a fost achitat de sub învinuirea în comiterea infracțiunii prevăzute la art. 324 alin. (2) lit. c) din Codul penal, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Prin decizia din 03 aprilie 2018 a Curții Supreme de Justiție a fost admis recursul ordinar declarat de către procuror, casată parțial, din alte motive, decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 25 octombrie 2017, în partea motivului achitării inculpatului și dispusă achitarea lui Nicolai Cojocari de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (2) lit. (c) din Codul penal, conform art. 390 alin. (1) pct. 3) din Codul de procedură penală, pe motiv că fapta acestuia nu întrunește elementele infracțiunii.

A precizat că în rezultat, a fost reținut ilegal pentru 72 de ore, s-a aflat ilegal sub urmărire penală 1 lună și 15 zile și a fost judecat ilegal pentru o perioadă de 2177 de zile, perioada cuprinsă între 17.05.2012 - 03.04.2018.

Astfel, pretinde reclamantul că în rezultatul condamnării ilegale, i s-a adus prejudiciu sănătății și reputației profesionale, motiv pentru care solicită încasarea sumei de 15 000 euro în calitate de prejudiciu moral.

De asemenea, i-a fost aplicată o amendă penală în sumă de 20 000 de lei, pe care a achitat-o pe contul Ministerului Finanțelor Trezoreria de Stat.

A susținut că a suportat cheltuieli de asistență juridică în cauza nominalizată în sumă de 35 000 de lei.

Prin încheierea protocolară din 23 octombrie 2019 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, s-a atras în proces în calitate de intervenient accesoriu, Procuratura Generală a Republicii Moldova.

Prin hotărârea din 22 iunie 2021 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, s-a admis în parte acțiunea înaintată de Nicolai Cojocari și s-a încasat în beneficiul reclamantului Nicolai Cojocari din bugetul de stat, prin intermediul Ministerului Justiției al Republicii Moldova, cu titlu de prejudiciu moral suma de 2 500 euro,

calculați la cursul oficial al BNM la data executării, și cu titlu de prejudiciu material 38 500 de lei, inclusiv 20 000 de lei pentru amenda percepută ca urmare a executării sentinței penale și 18 500 de lei cu titlu de cheltuieli pentru asistența juridică calificată.

În rest, acțiunea s-a respins, ca neîntemeiată.

S-a admis cererea depusă de Nicolai Cojocari privind compensarea cheltuielilor de judecată pentru asistență juridică.

S-a încasat în beneficiul reclamantului Nicolai Cojocari din bugetul de stat, prin intermediul Ministerului Justiției al Republicii Moldova, suma de 5 000 de lei cu titlu de cheltuieli de judecată pentru asistență juridică.

Prin decizia din 03 februarie 2022 a Curții de Apel Chișinău, s-au respins cererile de apel declarate de Ministerul Justiției al Republicii Moldova și Procuratura Generală a Republicii Moldova.

S-a admis cererea de apel declarată de Nicolai Cojocari.

S-a modificat hotărârea Judecătoriai Chișinău, sediul Centru emisă la 22 iunie 2021, în partea încasării prejudiciului moral, majorând suma încasată cu titlu de prejudiciu moral de la 2 500 euro pînă la 3 600 euro, în monedă națională conform cursului valutar al BNM la data executării hotărîrii.

În rest, hotărîrea s-a menținut.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut ca fiind întemeiat raționamentul primei instanțe precum că reclamantul Nicolai Cojocari, dispune de toate temeiurile legale pentru a solicita despăgubiri materiale și morale în baza art. 1398, 1405 din Codul civil (în vigoare pînă la modificările din 01 martie 2019) și Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998 privind modul de reparare a prejudiciului moral cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, și a cheltuielilor de asistență juridică, însă suma încasată pentru prejudiciul moral cauzat nu este suficientă în comparație cu suferințele suportate pe durata urmăririi penale.

Instanța de apel a respins apelul declarat de Ministerul Justiției al Republicii Moldova și de Procuratura Generală or, cu referire la prevederile art. 5 alin. (2) din Codul de procedură civilă, nici unei persoane nu i se poate refuza apărarea judiciară din motiv de inexistență a legislației, de imperfecțiune, coliziune sau obscuritate a legislației în vigoare și a reiterat că la pct. 15 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 8 din 24 decembrie 2012, cu privire la examinarea litigiilor privind repararea prejudiciului moral și material cauzat persoanelor deținute prin violarea art. 3, 5, 8 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului, este menționat că instanțele de judecată urmează să primească cererea cu privire la despăgubire și să o soluționeze conform procedurii civile, aplicând direct prevederile Convenției Europene și jurisprudența Curții Europene.

Instanța de apel a considerat întemeiat raționamentul instanței de fond în partea ce ține de încasarea prejudiciului material în mărime de 20 000 de lei ca urmare a achitării amenzii stabilite prin sentință, în folosul statului și 18 500 de lei cu titlu de cheltuieli pentru asistență juridică calificată.

Instanța de apel a reținut că prin decizia Curții de Apel Bălți din 27 februarie 2015, Nicolai Cojocari a fost condamnat în baza art. 324 alin. (2) lit. c) din Codul penal la 5 ani închisoare, cu amendă în mărime de 1000 unități convenționale, echivalentul a 20 000 de lei, cu privarea de dreptul de-a ocupa funcții publice pe un termen de 2 ani (f.d.18-27), iar prin ordinul de încasare a numerarului din 07 aprilie 2015 se demonstrează că reclamantul a achitat amenda stabilită de instanța de

judecată (f.d.74).

Cât privește prejudiciul moral, instanța de apel a reținut că potrivit materialului probator anexat la actele cauzei se denotă incontestabil faptul că, reclamantului Nicolai Cojocari i-au fost cauzate suferințele psihice, prin faptul că a fost învinuit pentru săvârșirea unei infracțiuni.

De altfel, suferințele psihice suportate de apelantul Nicolai Cojocari se manifestă și prin faptul că acesta, fiind persoană ce deținea o funcție publică, a fost învinuit pentru acțiuni în care nu s-au constatat existența faptei infracțiunii, pe parcursul unei perioade îndelungate de timp.

Având în vedere, în principal, criteriile referitoare la consecințele suferite pe plan psihic, gravitatea și caracterul acestora, sentimentul de afectare a personalității morale și altele, constată cu certitudine că reclamantului i-au fost cauzate suferințe psihice în timpul aflării lui sub urmărirea penală cu statut de bănuț, învinuit și inculpat pe o perioadă îndelungată de timp (6 ani), prin multiplele citări la acțiunile procesuale, prima instanță just a ajuns la concluzia admiterii pretențiilor cu privire la recuperarea prejudiciului moral.

Reieșind din suferințele atât fizice cât și psihice suportate de reclamant, instanța de apel a considerat oportun de a majora suma încasată cu titlu de prejudiciu moral în beneficiul lui Nicolai Cojocari de la 2 500 euro pînă la 3 600 euro, sumă care în cazul de față, poate fi considerată drept o compensație echitabilă și suficientă pentru sentimentele de frustrare suferite de reclamant.

Cît privește cerința reclamantului cu privire la încasarea cheltuielilor de judecată, compuse din asistența juridică acordată, instanța de apel a reținut că instanța de fond întemeiat a dispus încasarea cheltuielilor pentru asistență juridică în mărime de 18 500 de lei cu titlu de cheltuieli pentru asistența juridică calificată și suma de 5 000 de lei cu titlu de cheltuieli de judecată pentru asistență juridică în prezenta cauză acest fapt se confirmă prin bonul de plată seria EE nr. 573068 din 28.03.2013; bonul de plată seria WL nr.304904 din 01.04.2013, bonul de plată seria DAA nr. 12036164 din 01.10.2019 (f.d.121- 123)

La 24 martie 2022, Procuratura Generală a Republicii Moldova a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea parțială a deciziei instanței de apel și a hotărîrii instanței de fond cu emiterea unei hotărîri noi de respingere a cerinței de încasare a prejudiciului moral sau emiterea unei hotărîri noi prin care să fie modificate hotărîrile judecătorești diminuând suma despăgubirilor bănești cu titlu de prejudiciu moral în limite rezonabile și probatorii.

În motivarea recursului a manifestat dezacordul cu hotărîrile instanțelor de judecată și a menționat că, instanțele de judecată au aplicat eronat normele de drept material.

A menționat că, prevederile art. 6 al Legii nr.1545 din 25.02.1998 privind modul de repararea prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, urmează a fi aplicate în interacțiune cu prevederile art. 3 din aceeași lege.

Prin urmare, deși reclamantul a fost achitat, nu au fost constatate careva încălcări din partea organului de urmărire penală, iar acțiunile de urmărire penală efectuate nu pot fi considerate ca ilegale numai datorită existenței unei sentințe de achitare.

A susținut că, conform prevederilor art. 28 și 252 din Codul de procedură

penală, procurorul, organul de urmărire penală au obligația, în limitele competenței lor de a pormi urmărirea penală în cazul în care există o bănuială rezonabilă că a fost săvârșită o infracțiune sau în cazul în care au fost sesizați despre săvârșirea unei infracțiuni, de a efectua acțiunile necesare în vederea constatării faptei penale și a persoanei vinovate, iar urmărirea penală are ca obiect colectarea probelor necesare cu privire la existența infracțiunii, identificarea făptuitorului.

Aceste acte procedurale sunt niște procedee legate de desfășurarea normală a urmăririi penale, măsuri procesuale prevăzute de lege.

În sensul dispozițiilor enunțate este de înțeles că pentru angajarea răspunderii statului pentru prejudiciul cauzat prin erori judiciare și de anchetă sunt necesare condiții speciale și anume, fapta ilicită, în calitate de condiție generală a răspunderii delictuale. Astfel, consideră că suma de 3 600 euro, cu titlu de prejudiciu moral nu este rezonabilă, iar instanțele de judecată neîntemeiat au dispus încasarea prejudiciului moral.

La 06 mai 2022, Ministerul Justiției al Republicii Moldova a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii instanței de fond cu emiterea unei hotărâri noi de respingere integrală a cererii de chemare în judecată.

În motivarea recursului a menționat că, instanța de apel la adoptarea soluției judecătorești a aplicat eronat normele de drept material ce țin de încasarea prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești. Or, pentru aplicabilitatea prevederilor din Legea nr. 1545-XIII din 25.02.1998, necesită a fi întrunite cumulativ, atât circumstanțele prevăzute de art. 6, dreptul la repararea prejudiciului, cât și de art. 3, cazurile de reparare a prejudiciului material și moral. Prin urmare, normele legale în cauză sunt indisolubile și nu pot fi aplicate separat.

Recurentul a susținut că, coroborând normele legale cu situația din prezenta cauză, se desprinde că instanțele de judecată inferioare corect au constatat că în privința intimatului Nicolai Cojocari a fost emisă sentință de achitare. Acest aspect nici nu a fost negat sau contestat de către Ministerul Justiției al Republicii Moldova.

Totuși, motivarea instanței de apel precum că intimatul este în drept să solicite compensarea prejudiciului cauzat în conformitate cu prevederile Legii nr. 1545-XIII din 25.02.98, este nefondată și eronată în condițiile în care conform prevederilor art. 3 alin. (1) din Legea nr. 1545-XIII din 25.02.98, este reparabil prejudiciul material și moral cauzat persoanei fizice sau juridice în urma reținerii ilegale, aplicării ilegale a măsurilor preventive sub formă de arest, de declarație de a nu părăsi localitatea sau țara, tragerii ilegale la răspundere penală [...]. În condițiile normei enunțate, se deduce că nu orice acțiune a organelor de drept și judecătorești atrage răspunderea Statului.

În această ordine de idei, este important și necesar să se constate ilegalitatea actului procedural emis de către organul de drept. Respectiv, dacă se demonstrează printr-un act judecătoresc de dispoziție irevocabil că acțiunile întreprinse de către organul de urmărire penală sunt/au fost ilegale, atunci dreptul la despăgubire apare indiferent de faptul dacă este vinovată sau nu persoana. Or, instanța de fond cât și instanța de apel urma să indice expres care anume act justifică răspunderea statului.

De altfel, în sensul prevederilor enunțate, rezultă expres, că pentru angajarea răspunderii statului pentru prejudiciul cauzat prin erori judiciare și de urmărire penală, sunt necesare unele condiții speciale, și anume existența faptei ilicite. Or, nu

orice acțiune a organelor de drept și judecătorești atrage răspunderea Statului.

Prin urmare, la materialele cauzei nu există nici un act procedural definitiv și irevocabil a judecătorului de instrucție, sau a organului ierarhic superior, prin care s-a stabilit ca fiind ilegale acțiunile organului de urmărire penală.

Astfel, consideră că instanța de apel eronat a menținut hotărârea instanței de fond, în condițiile în care la caz nu sunt întrunite toate condițiile de aplicabilitate a prevederilor Legii nr. 1545-XIII din 25.02.98.

Referitor la prejudiciul moral în sumă de 3 600 euro, de asemenea, consideră a fi o apreciere eronată, în condițiile în care consideră că nu sunt întrunite condițiile expres prevăzute de lege, prin prisma Legii nr.1545-XIII din 25.02.98. În acest sens, în condițiile în care intimatul nici măcar nu a fost condamnat, se atestă netemeinicia dispunerii încasării prejudiciului moral, cât și a cheltuielilor de judecată. Astfel, suma acordată este una exagerată și inechitabilă suferințelor pretinse.

Consideră că neîntemeiat instanța de fond a admis acest capăt de cerere, în condițiile în care prejudiciul în cauză nu a fost probat prin înscrisuri sau alte probe pertinente și concludente că ar fi fost suportat. Or, potrivit normei art. 118 din Codul de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

Ce ține de prejudiciu material, recurentul a susținut că la aprecierea costurilor, cheltuielilor judiciare instanța de fond și salariu neachitat urmează să se conformeze celor două principii de bază, anume, costurile și cheltuielile urmează a fi în modul corespunzător probate, de obicei prin documente de plată sau prin prezentarea descifrării pe ore a lucrului avocatului și tarife aplicabile, cheltuielile trebuie să fie rezonabile ca quantum și necesare pentru proceduri. La caz nu se compensează sub nici o formă lucrul avocatului care nu are tangență directă la proces.

La 23 mai 2022, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimaților copia cererilor de recurs depusă de Procuratura Generală a Republicii Moldova și de Ministerul Justiției al Republicii Moldova, cu înștiințarea despre posibilitatea depunerii referinței, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire anexată la materialele dosarului (f.d. 79, vol. II).

Cu referire la termenul de declarare a recursurilor, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 03 februarie 2022.

La data de 09 martie 2022 a fost expediată în adresa participanților la proces decizia motivată (f.d. 62, vol. II), însă date privind recepționarea acesteia la materialele cauzei lipsesc.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursurile au fost declarate la 24 martie 2022, respectiv la 06 mai 2022, astfel, se constată că recurenții s-au conformat prevederilor legale și au declarat recursurile împotriva deciziei instanței de apel în termenul stabilit de lege.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursurilor completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererile de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate or, motivele recursurilor sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurenților cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei contestate or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise (Golder împotriva Regatului Unit, p.38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), p. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, p. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, p. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar

chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursurile declarate de Procuratura Generală a Republicii Moldova și de Ministerul Justiției al Republicii Moldova, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, sunt inadmisibile.

În conformitate cu art. art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibile recursurile declarate de Procuratura Generală a Republicii Moldova și de Ministerul Justiției al Republicii Moldova.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Dumitru Mardari

judecători

Galina Stratulat

Victor Burduh